

Arrest

nr. 43 397 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 februari 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COLOGNE, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 april 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten als niet-begeleide minderjarige.

Hij legt een Russisch binnenlands paspoort voor ter staving van zijn identiteit en op 2 juni 2008 wordt een voogd aangesteld door de dienst Voogdij.

Uit het hit-eurodacresultaat blijkt dat verzoekers vingerafdrukken te Polen werden genomen op 31 maart 2008.

Polen wordt door de Belgische autoriteiten uitgenodigd tot terugname van verzoeker en bij beslissing van 10 september 2008 wordt de terugname uitdrukkelijk aanvaard.

Bij beslissing van 8 oktober 2008 wordt het verblijf geweigerd aan verzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt bij arrest nr. 21 628 van 20 januari 2009 verworpen.

Op 11 december 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij beslissing van 12 maart 2009 wordt zijn dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bij beslissing van 3 juli 2009 weigert de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker dient een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 33 945 van 10 november 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 24 december 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}) gegeven.

Op 16 februari 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 februari 2010 wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd en wordt hem een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betekend.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) artikel 7, eerste lid, 1^o: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van rusland voorzien van een geldig visum. (…)”

2. Over de rechtspleging

Betreffende de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot vrijheidsberoving, wijst de Raad op artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voornoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre de vernietiging wordt gevraagd van de beslissing tot vrijheidsberoving.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 8 oktober 2008 samen met de beslissing tot weigering van verblijf en op 24 december 2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *quinquies*) aan verzoeker betekend. Uit het administratieve dossier blijkt tevens dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 20 januari 2009 bij arrest nr. 21 628. Tegen dit arrest werd geen administratief cassatieberoep ingediend zodat kan gesteld worden dat voormelde beslissing definitief is en principieel uitvoerbaar is. Het bevel van 24 december 2009 werd niet aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoeker. Aldus is ook dit bevel definitief en uitvoerbaar. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel levert bijgevolg geen nut op voor verzoeker omdat de verwerende partij de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2008 en 24 december 2009 kan uitvoeren vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU